

КОЛЕДЖАНИН

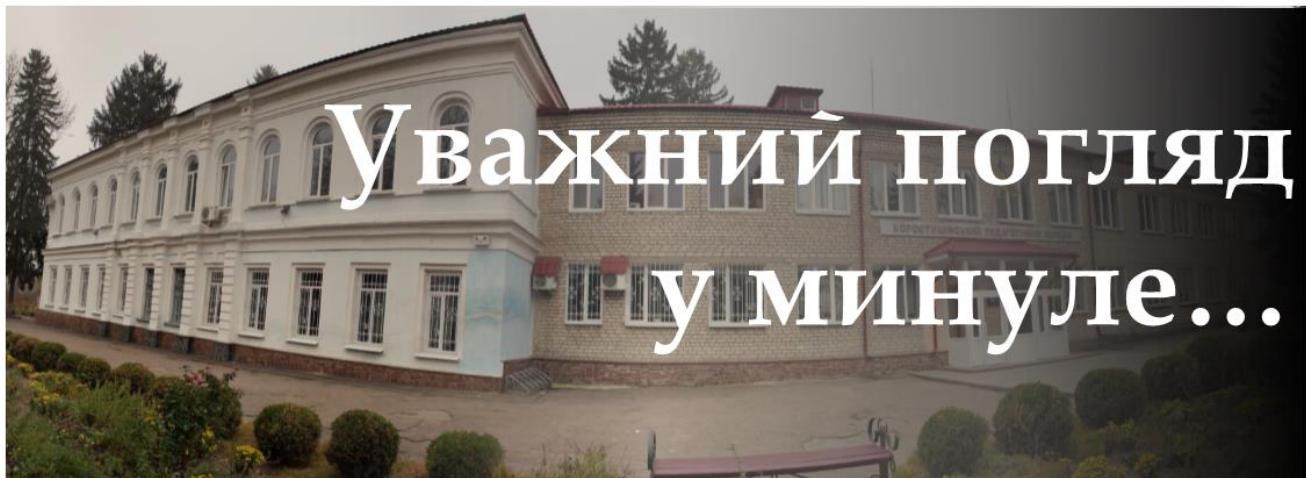
Газета студентської ради ВКНЗ
«Коростишівський педагогічний
коледж імені І.Я. Франка»

ЛИСТОПАД

2019 рік

150 років історії та традицій

Уважний погляд
у минуле...

сінь вишиває яскравим серпантином губернії. Наклени й приносить свято всім, хто по-в'язав свою долю з педагогічною діяльністю. Працівникам та студентам нашого навчального закладу золотокоса красуня дає ювілей - 150 років від дня заснування Коростишівського педагогічного коледжу імені І. Я Франка.

Ювілей - це не тільки свято, а й підsumок. Це миттєва зупинка посеред довгого шляху з якою готовала вчителів початкових класів, уважним, прискіпливим поглядом назад, у минуле, до самих початків...

22 жовтня 1869 року на Бульварно-Кудрявській вулиці в Києві відкрито Вчительську семінарію Південно-Західного краю.

2 лютого 1872 року Міністерство народної освіти отримало дозвіл на придбання під семінарію трьох десятин землі в Коростишівській економії.

У серпні 1873 року Вчительську семінарію в Південно-Західного краю переведено в Коростишів Радомисльського повіту Київської

У жовтні 1873 при семінарії відкрито початкове однокласне училище, з липня 1903 - двокласне.

У 1919 році семінарію перетворено на вищі педагогічні курси.

У 1924 році Коростишівським педкурсам було присвоєно ім'я Івана Яковича Франка.

У 1925 році Вищі педкурси перейменовано

в педагогічний технікум, а з 1937 року навчальний заклад реорганізовано в педшколу.

У 1944 році, після звільнення Коростишева

від нацистських окупантів, навчальний заклад відновив свою роботу, отримавши назву і статус педагогічного училища.

У 1958 році відкрито відділ праці, де готували вчителів праці та креслення.

У 2003 році рішенням IX сесії Житомирської обласної ради педагогічне училище реорганізовано в педагогічний коледж. У 2007 році в коледжі розпочато підготовку вчителів фізичної культури.

Директорами навчального закладу були відомі педагоги, яскраві непересічні особистості:

Іван Якович Посядя - перший директор, громадсько-політичний і культурний діяч, кандидат філософських наук Університету Святого Володимира;

Іван Несторович Давидович - кандидат історико-філологічних наук Університету Святого Володимира;

Михайло Петрович Кудрицький - відомий учений, професор, один із засновників української метеорологічної науки;

Леонід Лукич Макаренко - громадський діяч, заслужений учитель України;

Борис Євтихійович Талько - почесний громадянин міста Коростишева, делегат II Всеукраїнського з'їзду працівників освіти (2001 р.).

Нині навчальний заклад очолює

Василь Миколайович Мороз - заслужений працівник освіти України.

Кожен, хто хоча б раз спілкувався з Василем Миколайовичем, погодиться, що це неординарна людина. Вражаютъ його стиль спілкування, оригінальність мислення, тонкий гумор.

Зараз коледж цвіте й розвивається. Зберігаючи давні традиції, ми створюємо нову історію нашого славного навчального закладу, зі стін якого за 150 років вийшли близько 30

М.П. КУДРИЦЬКИЙ

школи України в 1992

році; **С.І. Березняк** - діяч Української революції, член Центральної Ради; **Степан Васильченко** - український письменник;

Тимофій Левчук - кіно-режисер, народний артист СРСР, професор, засновник Спілки кінематографістів України;

тисяч фахівців, які отримали горде ім'я - Учитель.

Ми пишаємося своїми випускниками. Серед них

А.М. Алексюк - доктор педагогічних наук, професор, академік, засновник Академії наук вищої

Л.Л. МАКАРЕНКО

Є. С. Шабліовський - літературознавець, доктор філологічних наук, професор, заслужений діяч науки та культури УРСР, лауреат Державної премії ім. Т. Шевченка, член Спілки письменників УРСР.

Праця вчителя - жива справа, яка дає паростки, а значить розвивається, мотивує на плідну, творчу активність. Сподіваємося, що коледж існуватиме багато років і відзначить ще не одне 150-річчя!

Б.Е.ТАЛЬКО

В.М. МОРОЗ

ЇЇ РОБОТА НЕ ПОЧИНАЄТЬСЯ І НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ - ВОНА ТРИВАЄ...

Напередодні ювілею коледжу я вирішила поспілкуватися з людиною, яка найдовше працює в нашому навчальному закладі. Це Бойко Олександра Федорівна, яка цього року теж відзначила свій ювілей - 80 років від дня народження. Бесіда виявилася досить цікавою.

- Олександро Федорівно, коли ви вирішили стати вчителем?

- Іноді людина вибирає свою професію через певні обставини, випадки, ситуації. Я родом з хутора Борка, який знаходиться за 9 кілометрів від Коростишева. Батьки - колгоспники. У родині 5 дітей. Я наймолодша.

Щодо вибору майбутньої професії довгих роздумів не було, бо старший брат і сестра навчалися в Коростишеві, у педучилищі. Я теж вирішила стати вчителем.

До школи тягнуло ще з дитинства. Мені було 6 років, а навчатися починали з 7. Коли 1 вересня старші брати та сестри пішли на навчання, я гірко заплакала. Мама запитала: «А чого ти плачеш?» - «Хочу в школу». - «Ну, то початкової освіти».

одягай плаття й біжи», - - **Після інституту ви пра-
засміялася вона. Я навіть цевлаштувалися за фа-**

не подумала, що мама хом?

жартує. Прибігла (школа - Ні, в інституті я вчилася заочно, тому після була в сусідньому селі педучилища почала працювати класоводом Радівці, а це 1,5 кілометра), прочинила двері й ні тоді лише 17 років.

заглянула в клас. Вийшла вчителька: «Ти чого ласті. У мене теж були, мабуть, на 10 уроках: прийшла? Хочеш учиться?». - «Так, хочу». - «То на праці, математиці і навіть на малюванні. Йди сідай за парту». Ось після перевірки я одержала першу в житті премію - 365 рублів. Це дуже великі гроші, ницею. Так що любов до школи в мене з дитинства збереглася. Потім мене перевели в село

ва. Тому вибір майбутньої професії був очевидний.

У коледж я прийшла в 13 років, тоді на навчання приймали після 7 класу. Для відмінників не було екзаменів, писали лише автобіографію. Моя старша сестра, Марія, яка вже була студенткою 4 курсу, поки йшли від 1 корпусу до клубу, розповідала, що потрібно написати. Я йшла по кам'яній алеї, слухала і думала: «Яке це прекрасне місце: тут навіть на камені ростуть квіти». А справа в тім, що тоді так розрослися портулаки, аж не видно було землі. Потім я написала автобіографію і стала студенткою. Навчалась дуже гарно, займалася і в танцювальному, і співочому гуртках. Була активісткою.

- Де ви продовжили навчання?

- Коли я закінчила педагогічне училище, мій старший брат здобув вищу освіту в Бердичівському педагогічному інституті. Тому подальша моя доля

була визначена: я теж продовжила навчання в Бердичеві на відділенні «Педагогіка і методика

чаткової освіти».

Того ж року до школи приїхала комісія з обласної вчителькою: «Ти чого ласті. У мене теж були, мабуть, на 10 уроках:

на праці, математиці і навіть на малюванні.

Думаю, що їм моя робота сподобалася, бо так я стала першокласниця - 365 рублів. Це дуже великі гроші, премією. Так що любов до школи в мене з дитинства збереглася. Потім мене перевели в село

Квітневе Коростишівського району на посаду піонервожатої. Я дуже любила свою роботу. Після чергової перевірки запропонували роботу методиста в будинку піонерів. Я погодилася, а ще через деякий час очолила цей заклад.

Минуло 5 років. Директор педучилища Л.Л. Макаренко запропонував викладати новий предмет «Піонерська робота в школі». Я погодилась. Це був 1972 рік. Отож, у коледжі працюю вже 47 років.

- Як ви вважаєте, учителями народжуються чи стають?

- Я думаю, що бути вчителем - це дар Божий. Хорошими педагогами народжуються, проте, якщо в людини є велике бажання бути гарним учителем, то щоденна праця, любов до професії та дітей допоможуть стати справжнім фахівцем.

- У НУШ не можна хвалити дітей, а як же показати, що вони молодці?

- На мою думку, не можна привселюдно ганьбити дитину, бо кожна - це особистість. Перееконана, що характер, звички, поведінка

закладаються в сім'ї, тому вчитель має багато працювати індивідуально з батьками.

- Що ви любите читати у вільний час?

- Я люблю читати. Зараз я читаю «Записки українського самашедшого» Ліни Костенко. Часто дискутуємо з чоловіком щодо фраз, які нам незрозумілі. А ще я люблю слухати розумних експертів, політологів, зустрічатися з цікавими людьми.

- Що ви хочете побажати коледжу?

- Я прочитаю оду альма-матері, яку написала за одну ніч.

*Альма-матір моя,
Тобі я присвячує сповідь свою,
Бо храмом науки прийшла ти у пам'ять мою,
Прийшла і лишилась такою -
Величною, гордою і святою.
Тож всім вихованцям своїм
Ти світи
На всі покоління й віки.*

**Бесіду вела Ольга Іванова,
студентка 141 групи.**

СУЗІР'Я

Наші випускники - люди незвичайні! Що не студент - то особистість. Активні, цікаві до всього нового, наполегливі, з характером.

У святковому випуску знайомимо вас із молодими людьми, нашими випускниками, які вже багато досягли завдяки своїй праці й, сподіваємося, про них ще дізнається вся Україна.

Олена Кудря - випускниця 2014 року. Симпатична, розумна, серйозна, вихована, відповідальна, артистична... Це невелика частина слів, що спадають на думку при згадці про Оленку. Дівчина навчалася в групі Красовської Людмили Вадимівни, була старостою, досить авторитетною; членом студентської ради коледжу. А ще писала вірші, дуже гарні, ніжні, романтичні. Під час навчання перемогла в конкурсі «Весняна хвilia», що проходив у Києві. Була учасницею літературно-мистецької студії «Любисток», близьку справилася з роллю Галі за п'єсою Т. Шевченка «Назар Стодоля».

З дня випуску минуло лише 5 років, проте дівчина часу не гаяла. Після завершення коледжу вступила до КНУ імені Тараса Шевченка та паралельно вчителювала.

А потім Олені випала нагода попрацювати помічницею директора Інституту філології КНУ імені Тараса Шевченка.

Бажання розвиватися привело на Програму стажування в апарат Верховної Ради України. Успішно пройшла конкурс і 6 місяців навчалася в кращих політиків України. Після завершення програми стажування працювала помічником - консультантом народного депута-

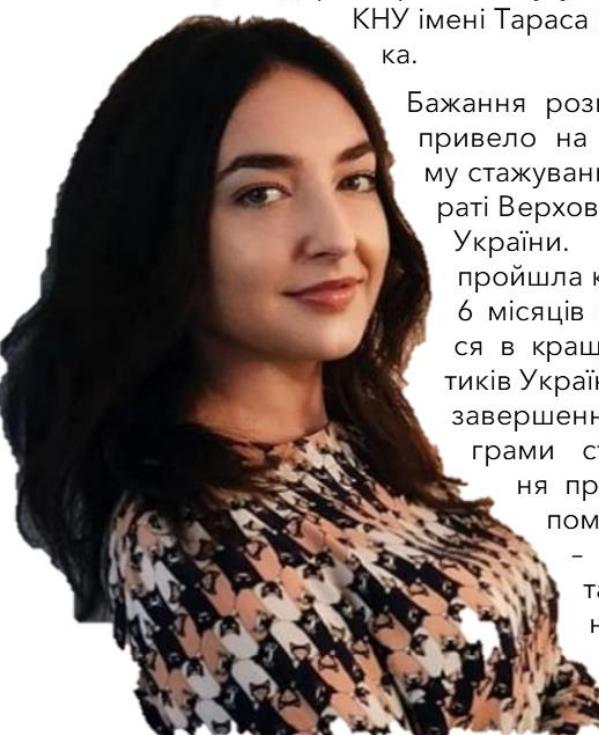
Літературно-мистецька студія «Любисток».

Вистава за п'єсою Т. Шевченка «Назар Стодоля»

тата України (VIII скликання). Зараз Олена навчається в магістратурі Києво-Могилянської академії.

Дівчина з теплотою згадує роки навчання в коледжі: «Викладацький склад - мікс неймовірних людей, до яких дослухалися та хотіли наслідувати. Особисто для мене більшість викладачів - друзі. Навіть зараз, через п'ять років після випуску, можу сміливо звернутися по допомогу та отримати цінну пораду».

Нинішнім студентам Олена радить: «Живіть активно: не лише навчання повинно займати ваш час, а й спорт, інтелектуальні ігри, творчість... Оточуйте себе прекрасними людьми та й самі намагайтесь щодня ставати кращими. Не кращими від когось, а кращими від себе, учорашніх. Саме так колись радила мені улюблена викладачка. З ювілеєм, рідний коледже! Довгих років процвітання! Я впевнена, що Коростишівський педагогічний коледж - один із найкращих в Україні!»

Іванна Рихлюк – випускниця 2014 року. Навчалася в групі Волотівської Інни Іванівни. Яскрава, харизматична, завжди з посмішкою, весела, життєрадісна, оптимістична. Іванна була постійною учасницею виховних заходів: спочатку як ведуча, а потім ще й запівала. Ще тоді було зрозуміло: її чекає цікаве майбутнє, бо в ній горить бажання розвиватися, рухатися вперед.

Бишу освіту здобула в ЖДУ імені І. Франка. Спочатку дівчина працювала за фахом: вихователем ДНЗ, заступником директора з виховної роботи Селянщинського спортивного ліцею, учителем початкових класів Київського НВК МАУП.

Але бажання стати зіркою телебачення не полішало. Дівчина навчалася в школі телеканалу Інтер. Зараз Іванна – журналіст телеканалу НТН.

Іванка радо відгукнулася поділитися своїми спогадами про навчання в коледжі. «Широкий, напівтемний коридор. Абітурієнти дуже різні на вигляд і манеру поведінки, та всі однаково підпирають стіни. Ко-

якого добре видно різні дороги і навіть їх співвідношення з твоїми можливостями. Я

«Може, передумаєш?». Їх розвіює клацання двері

мамине: «Може, передумаєш?». Їх розвіює клацання двері

базу знань, яку дають у коледжі. Тож це була прекрасна можливість заповнити прогалини в знаннях, які залишилися після школи. Чесно кажучи, обирала заклад, а не професію. Утім уже другокурсницею, коли подавала першу виховну годину, зрозуміла – прийшла по фах...

Здається, що таке чотири роки? У коледжі ніби окреме життя. Це такий собі швидкісний ліфт. Він піднімає на найвищий поверх, з

якого добре видно різні дороги і навіть їх співвідношення з твоїми можливостями. Я піднялася. Точніше, мене підняли. Я не буду говорити заїжджено про професіоналізм вибірів. Це безсумнівно. Я про інше. Не кожен чекає своєї черги увійти до (як з'ясується потім другої) аудиторії. От і ти на внутрішній світ студентів і виховувати. моя підійшла. Та штовхнути Я про те, що наші педагоги у прикрі моменти масивні дерев'яні двері не настали найкваліфікованішими психологами і допомагали дійти до свого вибору.

важуюсь. Сумніви підсилюють гами і допомагали дійти до свого вибору. Кали ми потрапляли в халепи, вони, як батьківщина: «Може, передумаєш?». Їх розвіює клацання двері, сварилися, тоді витягали нас із неприємного замка - двері відчинили ностей, довго читали мораль з максималь- зсередини. Так Іванна Ри- ною кількістю подібних прикладів. Та що

хлюк з'явилася в спис- найцікавіше, у дома про наші витівки могли

ках вступників, а потім навіть не здогадуватись. І це дуже цінно. Ми

- і студентів Коростишівського педагогіч- розуміли, що викладачі - це юні справжні друзі. Негаразди, суперечки, підготовка до

нового коледжу імені І.Я. Франка. Студентка проектів, уроків, заходів, численні концерти,

«мораль» та схвалення витесали мене. Я стала з Житомира - явище ла особистістю з чіткою метою, принципами менш часте, ніж з Ко- та власним світоглядом. Мені важко сказати, пища Олевського хто мав найбільший вплив. До серця торкну- району. Тому наступ- вся кожен. Куратор Інна Іванівна Волотівських чотири роки до- ка допомогла повірити у власні сили, вона водилося весь час довіряла, і я вчилася не підводити. Антоніна пояснювати, чому опи- Миколаївна Демченко підштовхнула до бо-

нилася в цьому навчальному закладі. Я віджар- ротьби зі страхами. Ніколи не забуду, як

просила не висувати мою кандидатуру на

товорвалася, мовляв, об- вибори голови студради. Можливо, завдяки

рала професію вчителя, публічним виступам у Будинку культури за-

бо вони гарно вдягають- раз можу спокійно говорити на всю країну.

ся на роботу. Насправді ж, Олександра Федорівна Бойко- частий пер-

я багато чула про хорошу сонаж моїх спогадів.

Досі цитую її «риба гнє з голови, а ваша група зі старости». Але попри всі суперечки казала, що з мене буде найкращий педагог-організатор.

Здійснив мою маленьку мрію і розширив талант Володимир Іванович Гайдученко. І доки всі «пілікали» на баяні "Два веселих гусі", ми збиралися компанією в гуртожитку і під гітару співали "Королеву снежную".

Показала, що не можна здаватися, і якщо ти лідер, то будь ним, Олена Валеріївна Войналович. Катерина Андріївна Долінговська навчила любити читати книги. Ірина Василівна Беседовська – грамотно писати.

За рамками цієї статті лишається безчіл сuto "дівчачих" порад про зовнішній вигляд, поведінку, стосунки і про життя в цілому. І я щиро вдячна кожному, хто допоміг стати Людиною.

Борис Бондарчук - випускник 2014 року відділення «Фізична культура».

У коледжі хлопець навчався з 2010 по 2014 рік. Куратор групи - викладач фізичного виховання Юрій Миколайович Кушнірчук.

Під час навчання Боря був не тільки відмінником, а й активним учасником позанавчальних заходів: ведучим свят та концертів, учасником літературно-мистецької студії «Любисток». Назар (головний герой п'єси Т. Шевченка «Назар Стодоля») у його виконанні був непревершеним.

Вищу освіту Борис здобув у Київському університеті культури і мистецтв. Отримав диплом бакалавра як тележурналіст, директор та ведучий телепрограм. Рік працював у новинах ТСН каналу «1+1». Зараз - журналіст новин «Сьогодні» телеканалу «Україна». Його репортажі цікаві, актуальні, сповнюють гордістю і просто гріють душу, бо на екрані бачиш нашого випускника.

Згадуючи навчання, Борис говорить: «У школі я не був відмінником. Історія, біологія та й фізкультура давалися досить складно.

Проте в коледжі все змінилося. Мені не доводилося зауважувати, бо викладачі настільки доступно й зрозуміло пояснювали, що вже з першого курсу мое фото було на Дошці пошани.

Я вдячний викладачам за любов і доброту, терпіння і турботу. Ніколи не забуду, скільки енергії та сил вкладали в нас, щоб зробити справжніми спеціалістами. Хоч зараз я й не ведучим, яке запалює серця майбутніх фахівців. Міцного вам здоров'я, невичерпної енергії та гарних вихованців!»

Бажаю викладачам підтримувати в собі те полум'я, яке запалює серця майбутніх фахівців. Міцного вам здоров'я, невичерпної енергії та гарних вихованців!»

НАШЕ ПРЕКРАСНЕ МАЙБУТНЄ...

Ми пишаємося своїми студентами!

Вони талановиті, безпосередні, цікаві. Здається, для них немає нічого неможливого.

Чуприра Валерія, студентка 133 групи, пише вірші, займається танцями, намагається досконало оволодіти українською мовою (Лєра - переможець регіональної олімпіади з української мови 2019 року).

Лавріненко Ольга, студентка 133 групи, співає, як соловей! Оля - переможець обласного фестивалю-конкурсу вокальної творчості «Казкові мелодії», XVII Всеукраїнського фестивалю-конкурсу дитячого, юнацького і молодіжного мистецтва «Дитячий пісенний вернісаж - 2017».

Палійчук Анна, студентка 142 групи, чемпіон області з настільного тенісу. Аня гарно малює, вивчає класичне мистецтво, англійську мову й літературу. Це інтелектуалка, естетка і просто чудова людина.

Гончаренко Юрій, студент 241 групи. Це його чудовий спів під гітару можна почути практично на кожній перерві.

Резніченко Ліза, студентка 331 групи, спортсменка, активістка і просто красуня. Ліза - ведуча не тільки коледжанських, а й міських свят, пише вірші, прекрасно співає.

Савіцький Іван, студент 331 групи, призер обласних змагань зі спортивного туризму.

Коломійко Ірина, студентка 311 групи, призер обласних змагань з велоспорту.

«Наука та громадянське суспільство: соціальні проекти задля покращення якості життя громади», що проходив у Київському університеті імені Бориса Грінченка, незмінний учасник клубу "Interesting English Club" ... Це гідний представник нашого коледжу на міжнародному рівні, гордість викладачів. Сьогодні - швидкозмінне поняття. І вже завтра Саша стане дорослим, буде згадувати своє навчання з ностальгічною посмішкою, сидячи на сирому піску під небом кольору каліфорнійських пожеж та радіти власним перемогам, яких, будьте певні, буде дуже багато», - ***the sinner.***

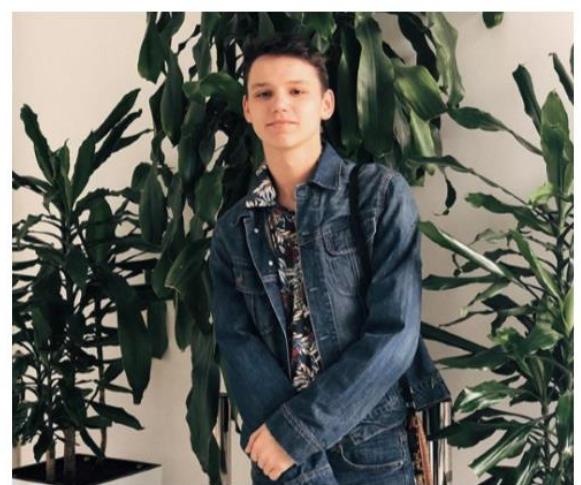

Але особливих слів заслуговує
Кобилинський Олександр.

«Про нього можна говорити голосно і пафосно, такими словами, які забивають ефірний час; можна - приголосними шепоту, про які писав Жадан; можна іще максималізм вкрутити на максимум, і це воздається, бо чесно. Юний і прекрасний, ерудований і всецілоспрямований, з гідністю і почуттям гумору, прагматичний, глибокий, творчий, талановитий. Маргінал-нонконформіст з тонким баченням красивого в житті і людях, щоaprіорі рідкість. Особистість, що вміє поєднувати, допомагати, співпрацювати, вчити, досягати, перемагати, не боятись, долати і йти вперед.

І він іде.

Сьогодні Кобилинський Саша - студент 4 курсу 241 групи, голова Студентської ради коледжу, переможець XIII олімпіади з інформатики та комп'ютерної техніки, учасник міжнародних конференцій, переможець конкурсу

**Дорогі наші студенти! Ніколи не втрачайте
того прекрасного, що є всередині, і вірте:
ви, справді, особливі.**

КОЛЕДЖ НАДИХАЄ...

Стрімкі й сонячні ранки.
Мудрий Франко на вході.
Тут любо стрічати світанки,
А серцю близькі навіть сходи.
Несуть благородності миті
Легкі надважливі поради.
Серця тут завжди відкриті -
У місці моєї розради.
Говорять нам «рідні стіни»,
А я скажу - рідні люди.
Вони ж бо і є ті зміни,
Що в серці. Душі. Дійсно, всюди.
Пашіє навколо думками
У домі моїм, в альма - матері.
Учительська фабрика сповнена нами
В світильні, подібній до матері.
А ритми летять з авдиторій,
Учительське слово наповнить кімнати.
Є тисячі слів. Мільйони теорій.
Колись за цим буду я сумувати.
Живі коридори вітають вогнями,
Твій вік - це проблема оклику «я»,
По-правді, із нашими викладачами
Пройдеш ти не коледж, а
Школу життя!

**Чупира Валерія,
студентка 133 групи**

Hi, не буде хвалебної оди,
Бо коледж - не Діснейленд,
Не в червоній доріжці тут сходи,
Не чути овацій, казкових легенд.
Але є тут диво таємне,
Чарівне, нерозгадане, вічне:
У коледж приходять діти наївні,
Йдуть у життя - вчителі величні.
Справа в тім, що навчають нас вчити,
Праця й досвід відбиті в віках.
Хороших моментів нам не злічити:
Тут студенти в надійних руках.
Люби турботу й мудре слово,
Воно в цих стінах кожен день.
І успіх твій не випадковий,
Це важка праця день у день.

**Іоннікова Юлія,
студентка 131 групи**

КОЛЕДЖ НАДИХАЄ...

ХОМЕНКО ТЕТЯНА, 143 ГР.

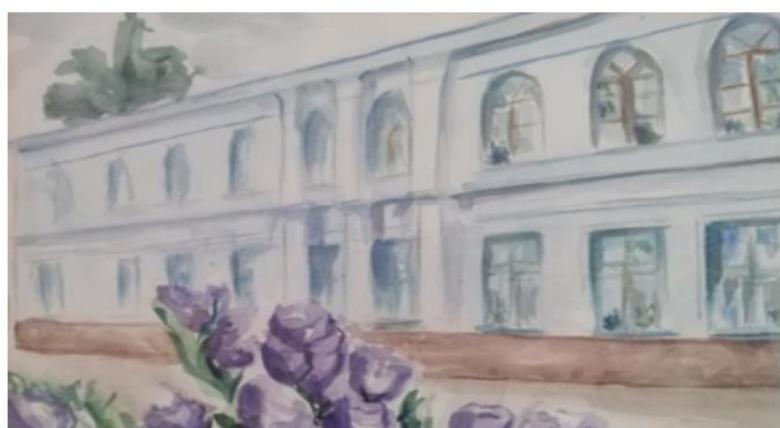
ЧЕРНИШ ОКСАНА, 141 ГР.

КАЧАНЕНКО АННА, 142 ГР.

ШЕРЕМЕТА АРТЕМ., 143 ГР.

ПРИЩЕПА АНАСТАСІЯ., 143 ГР.

**Усіх викладачів, працівників коледжу, студентів, випускників,
усіх, хто нас знає і любить, вітаємо
з 150-річчям Вищого комунального навчального закладу
«Коростишівський педагогічний коледж імені І. Я. Франка»!**

Бажаємо міцного здоров'я, удачі, успіхів, нехай збудуться всі най-
сміливіші плани і найзаповітніші бажання. Будьте гарними і корис-
ними. Нехай радість буде частим гостем у ваших душах. Нехай
світло любові, яке ви випромінюєте, повертається сяйвом взаєм-
ності. Знайте, що бажання, покладені на активну свідомість ма-
ють властивість здійснюватися. Будьте добрими, терплячими, уваж-
ними один до одного, і життя засяє всіма кольорами веселки!

Ну, а коледж нехай з кожним днем міцніє,
оновлюється й розвивається!

korpk.org@gmail.com

[korpk.official](#)

[korpk.official](#)

Відповідальна за випуск: Демченко А.М.
Над номером працювали: Долінговська С. М., Іванова О., Палійчук А., Кобилинський О.
Адреса: вул. Семінарська, 29, м. Коростишів 12505.